Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 64. | Нинѣ: гр. к. Хрусаноа; рим. к. Корнилія | Завтра: гр. к. Отець пп.; рим. к. 1 Цвѣтень. | Четверъ 19 (31) марта 1892. | Вcходъ сонця 5 г. 43 м.; заходъ 6 г. 27 м. Баром. 770 терм. + 22·0° + 0·2°. | Рôкъ II.

Четвертый замахъ дінамітовый въ Парижи.

Дня 27 с. м. принесли телеґрамы зъ Парижа таку коротку вѣсть: Нинѣ рано о 8 год. розсаджено дінамітомъ дôмъ при улици Кліші. Злочинець щезъ безъ слѣду.

По трохъ попередныхъ замахахъ дінамітовыхъ здавалась ся вѣсть нѣчимъ надзвычайнымъ; заграниця освоилась вже зъ того рода вѣстями изъ Франціѣ. Не такъ въ Парижи. Чотири замахи дінамітовй до мѣсяця, то вже и для Парижанъ трохи за богато. Але коли тй попереднй замахи выглядали лишь забавкою противъ послѣдного то четвертый таки вже на добре налякавъ Парижанъ.

Люде, що жиють при улици Кліші, однôй изъ найбôльше оживленыхъ въ Парижи, пробудились того дня середъ не малого страху. Дôмъ, въ котрôмъ наставъ выбухъ, стоить на розѣ недалеко Церкви св. Тройцѣ. Въ першôй хвили, хто лишь живъ, выбѣгъ изъ сусѣдныхъ домôвъ подивити ся, що то стало ся. Зрѣтелямъ представивъ ся страшный видъ. Великій дôмъ, высокій на пять поверхôвъ, выглядавъ якъ велика руина по огни зъ тою лишь рôзницею, що стѣны не були анѣ крыхты обкопченй, якъ то буває при огни. Всѣ вôкна зъ него, всѣ дверѣ повылѣтали, муры попукали, стелѣ повалили ся и звисають, тинкъ зъ нихъ ще сыпле ся, бальки поломанй на дрôбнй куснѣ, зелѣзнй штабы погнутй и покрученй якъ стебла соломы, а нѣгде и слѣду дыму. Якъ сильный бувъ выбухъ можна собѣ зъ того представити, що цѣлй сходы вôдъ самого вершка ажь до споду завалили ся такъ, що не було навѣть куды втѣкати. Въ розсадженыхъ вôкнахъ стоять нещаснй жертвы выбуху и кличуть о помôчь. Незадовго явила ся и сторожа огнева. Она кинулась до брамы, але одна однѣсенька брама держалась крѣпко, була замкнена; сторожь зомлѣвъ изъ страху и не мôгъ єѣ отворити, треба було єѣ ажь вырубувати. Але и теперь помôчь изъ середины не придала ся на нѣщо, бо сходы були завалені; треба було приставляти пожарнй драбины и спускати людей черезъ вôкна. Въ першôй хвили говорено, що єсть ажь 18 людей пораненыхъ; пôзнѣйше однакожь показало ся, що було всего на щасте лишь шѣсть, а зъ нихъ лишь одна служниця тяжко скалѣчена, котрôй скло вбило ся глубоко въ тѣло.

Дивнымъ дивомъ тому, противъ котрого сей замахъ бувъ вымѣреный, не стало ся нѣчого. А бувъ то прокураторъ Більо, котрый по першôмъ мая минувшого року вѣвъ строго процесъ противъ анархістôвъ въ Левалоа Перре. Більо мешкавъ на пятôмъ поверсѣ, але злочинець не мавъ часу туды забѣчи, чи боявъ ся, що не буде мати часу утечи, и пôдложивъ бомбу на другôмъ поверсѣ, въ котрôй було около 5 кільо дінаміту.

На мѣсци катастрофы явивъ ся заразъ президентъ міністрôвъ Любе и міністеръ справедливости Рікаръ та богато высшихъ урядникôвъ. Поліція кинулась за злочинцемъ, але надармо; доси его не вислѣдила, хочь були люде, що его добре видѣли и дали докладный его описъ. Якъ разъ передъ самымъ выбухомъ, переходивъ улицею якійсь молодый чоловѣкъ, що вертавъ зъ балю ґімнастикôвъ. Почувши выбухъ, пустивъ ся вôнъ бѣчи до сиґналу огневого, ажъ наразъ заступивъ ему якійсь чоловѣкъ дорогу и спытавъ: Куды бѣжите? До сиґналу огневого, — була вôдповѣдь. Въ тôй хвили копнувъ его незнакомый такъ сильно въ животъ, що вôнъ поваливъ ся на землю а незнакомый утѣкъ. Бувъ то чоловѣкъ може лѣтъ за сорокъ, выглядавъ обдерто и мавъ въ дѣрцѣ вôдъ ґузика жовто-зелену ленточку вôдъ ордера. Загально припускають, що бувъ то Равашоль, той самъ, що допустивъ ся и трохъ попередныхъ замахôвъ, а за котрымъ поліція на дармо ще и доси слѣдить.

А цѣкавый то чоловѣчокъ той Равашоль. Минувшого тыждня мало вже его поліція не прихопила въ мешканю. Поліція довѣдалась, що вôнъ мешкає въ Сенъ-Дні, а комісія судова удала ся заразъ до его помешканя. Дверѣ були замкненй; судья слѣдчій хотѣвъ ихъ казати выважити, але оденъ изъ аґентôвъ сказавъ, що буде лѣпше, коли они влѣзуть вôкномъ до помешканя. И дѣйстно, то було щасте, бо показало ся, що наколибъ хто лишь бувъ рушивъ дверми, то цѣлый дôмъ вылетѣвъ бы бувъ у воздухъ. Въ комнатѣ знаходилась такъ звана пекольна машина, получена шнуркомъ зъ дверми и въ наслѣдокъ отвореня дверей було бы выбухло кôлька кільоґрамôвъ дінаміту. Въ помешканю Равашоля знаходило ся богато бомбъ, дінаміту и другихъ матерій выбуховыхъ, але его самого вже не було, щезъ десь безъ слѣду.

Той Равашоль єсть не лишь анархістомъ, але й простымъ убійникомъ. Про него розказують ось такій фактъ: Въ мѣсцевости Нотръ-Дамъ де Ґрасъ, живъ собѣ старикъ, Стефанъ Брінель, котрый три разы въ тыждень ходивъ жебрати по доокольичныхъ селахъ, а котрого люде уважали такожь за знахора. Однои недѣлѣ въ червню минувшого року, найдено

10

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

— Инакше й не може бути. Уродивъ ся, выховавъ ся, постарѣвъ ся въ своимъ пересвѣдченю. А все, що бачить, що окружає его, потверджає ще его пересвѣдчене.

— Знаєшь що, моя де Рошь, я дуже лякаюсь приѣзду Альфреда, и рада бы и бою ся. Щось менѣ каже, що вôнъ не буде годитись зъ думками батька. Зъвôдти пôде непорозумѣне, невдоволене. А притôмъ то мôй протеґованый.

— Якъ то протеґованый! Тажь ты его не знаєшь?

— О прошу, я тямлю его дуже добре, а моя добра мати поручила менѣ его. Що зъ нимъ батько зробить?

— Казавъ же тобѣ нинѣ.

— О! зъ того не буде нѣчого.

— Пожди! впередъ побачишь его, тогдѣ й осудишь.

— Я певна, що вôнъ такій, якъ я собѣ его зображаю. Тямлю его ще хлопцемъ; я чула, що Альфредъ дуже его любить. Разомъ зъ нимъ будемо его хоронити; бачу се напередъ. Ахъ! дорога моя де Рошь. Кобы хочь скорше приѣхали; тогдѣ бодай житє буде у насъ — буде о чôмъ говорити, думати, журити ся, хочь бы сварити ся троха. Я вмираю зъ нудьги.

— Зъ нами, Місю?

— Хочь бы й зъ вами, то що? Наше село — страшно скучне, моя Софіє; мы не вмѣємо жити на селѣ.

— Се може й правда.

— А нашй сѣльскй товариства?

— Справдѣ скучнй?

— И все такъ, моя дорога, все правда, що я кажу; тôлько въ груди удартесь, а признаєте менѣ, що правду кажу. Я певна, що тато, що ты, що всѣ такъ славно нудять ся, якъ я. А тато найбôльше; до Женудъ давно его тягне, а признатись не хоче. Жиє лише своею ґазетою, котра єсть найгôршою въ свѣтѣ поживою. А ты де Рошь, якои думки?

Панѣ де Рошь здвигнула плечима.

Тыжь знаєшь, мои думки — вôдповѣла.

— Ай! кобы они вже разъ приѣхали! — кликнула Міся — Я бы рада ихъ побачити; а особливо Альфреда. Чей же знаєшь, що то мôй судженый. Мы мусимо побрати ся, бо мы послѣднй зъ роду и маєтокъ перейшовъ бы въ чужй руки. Тато не переживъ бы того. — Такъ Альфредъ передовсѣмъ займає мене, а потôмъ той бѣдняга. — Зъ горы собѣ постановляю пôдпирати его.

— Кого? — спытавъ наразъ ґрафъ, що зъявивъ ся за донькою.

Міся вôдвернулась спокôйно.

— А! ты слѣдишь насъ, тату, то негарно! Чей знаєшь, кого я маю пôдпирати.

Ґрафъ державъ листъ въ руцѣ, а на лици его видко було незвычайне зворушене.

— Що се за листъ? — спытала Міся.

— Зô Скалы.

— Приѣхавъ Альфредъ?

— Приѣхавъ, нерозумный, впростъ до себе, замѣсть прибути впередъ до мене. Нинѣ вечеромъ буде тутъ.

— А! то славно, то добре! яка я рада; дай же ся, тату, поцѣлувати.

— Помалу, Місю, най словечко скажу; и не цѣлуй мене скорше, поки не почуєшь моихъ слôвъ; тогдѣ може й не схочешь цѣлувати.

— Щожь такого?

Ґрафъ прибравъ святочный и суворый выразъ лиця.

— Моя дорога — сказавъ вôнъ — прошу тебе о одно и жадаю, коли ласка твоя.

— Кажѣть, тату, що за слово.

— Але я не вôдступлю вôдъ свого — сказавъ ґрафъ поважно.

Міся глянула ему въ очи, здержалась вôдъ смѣху и зморщивши чоло, вôдповѣла нетерпеливо.

Брiнеля въ его хатѣ неживого. Тѣло зачало вже було гнити. На шиѣ его добачено однакожь слѣды, що его хтось задушивъ шнуркомъ. Въ лахахъ старика знайдено зашитыхъ около тысячь франкôвъ. Показало ся опôсля, що Брiнеля убивъ Равашоль и забравъ у него богато грошей, срѣбла и золота. Такъ само убивъ вôнъ ще й кôлькохъ иншихъ людей. Разъ була вже зловила его полiцiя и вела его скованого, але вôнъ утѣкъ ѣй въ дорозѣ.

Соймъ краєвый.

15. Засѣдане Сойму зъ дня 17 (29) марта 1892 р.

Зъ петицій вôдчитано мѣжь иншими слѣдуючи̂ важнѣйши: Выдѣлы повѣт. въ Жидачевѣ и Надвôрнôй о запомоги на засѣвы весняни̂ для декотрыхъ громадъ тыхъ повѣтôвъ;— кôльканацять громадъ въ повыстôй справѣ;— громада мѣста Перемышля о довшій речинець до сплаты позичокъ на будову касарень; — кôльканацять петицій громадъ повѣтôвъ рудецкого и дрогобицкого о реґуляцію Днѣстра и т. д. Загаломъ наспѣло 1515 петицій.

Зъ порядку дневного вôдослано справозданя Выдѣлу краєвого о експльоатацiи торфу въ Дублянахъ и о реґуляцiи горѣшного Днѣстра до комiсiѣ господарства краєвого, — а справоздане зъ петицiѣ громады Пужники о приняте на фондъ краєвый коштôвъ удержаня и перевозу зъ Вѣдня Ґната Горбачевского до комiсiѣ буджетовои.

Ухвалено пôсля справозданя Выдѣлу краєвого концесiи на побиране оплатъ мытовыхъ: Радѣ повѣтовôй въ Рогачицяхъ вôдъ мосту на рѣцѣ Вельопольцѣ; Радѣ повѣтовôй въ Долинѣ вôдъ мосту повѣтового на рѣцѣ Свѣцѣ при дорозѣ доѣздовôй до зелѣзничого двôрця въ Креховичахъ; Радѣ повѣтовôй въ Старôмъ мѣстѣ вôдъ мостôвъ на дорогахъ повѣтовыхъ Топôльниця-Туре и Тершôвъ-Лаврôвъ; Радѣ повѣтовôй въ Жовкви вôдъ мосту на рѣцѣ Ратѣ въ Мостахъ великихъ; Радѣ повѣтовôй у Величцѣ; Радѣ повѣтовôй въ Мостискахъ на дорозѣ повѣтовôй Година-Самбôръ и вôдъ мостôвъ повѣтовыхъ на рѣцѣ Вишни въ Пôдгати и Соломянцѣ; Радѣ повѣтовôй въ Березовѣ, на побиране оплатъ мытовыхъ задля удержаня дороги битои Красне-Глиняны; до побираня оплатъ вôдъ перевозôвъ обшарамъ двôрскимъ въ Гумнискахъ, Нелѣпкôвцяхъ и Гнѣвчинѣ.

Пос. Сцiпiо здававъ справу въ имени комiсiѣ буджетовои щодо помочи для населеня загроженого неурожаємъ минувшого року. Комiсiя буджетова вносила вставити до буджету 100.000 зр., котри̂ ужили бы ся яко позички безпроцентови̂ на закупно насѣня пôдъ засѣвы. Въ мотивахъ констатує комiсiя, що язва голоду не розширила ся на цѣлый край, якъ се було въ 1889 р. Сума, котру призначаєсь на позички, мала бы звернутись ратами до трохъ лѣтъ, почавши вôдъ 1 жовтня 1893 р. Рôвножь ставила комiсiя резолюцiю до правительства, щобы правительство ще додатково призначило 100.000 зр. и долучило до 360.000 зр., ухваленыхъ на запомоги. Комiсiя вносила дальше поручити Выдѣлови краєвому розслѣдити, яки̂ суть шпихлѣрѣ въ громадахъ сѣльскихъ и маломѣсточковыхъ, якъ они заосмотрени̂ и якъ ними завѣдують; чи не потреба бы закладати нови̂ въ мѣсцяхъ, де ихъ нема и що треба бы зробити, щобы ти̂ институцiи добре успѣвали.

Пос Клеменсевичь ставивъ поправку, щобы Выдѣлови краєвому призначити 20.000 зр. на беззворотни̂ запомоги для мѣсцевои акцiѣ ратунковои. — Пос. Крамарчикъ выказувавъ, що въ захôдныхъ повѣтахъ єсть вже теперь до 9 000 халупникôвъ, котри̂ не мають нѣчого вложити до губы. Ставивъ отже внесенє, щобы 100.000 зр., признаныхъ Выдѣлови, роздѣлити по половинѣ на беззворотни̂ запомоги и на зворотни̂ позички на засѣвы — та резолюцiю до правительства, щобы зъ фондôвъ державныхъ дати 200.000 зр. для Галичины на запомогу, а именно, 100.000 зр. на безпроцентови̂ позички, а 100.000 зр. на беззворотни̂ запомоги. — Пос. Абрагамовичь боронивъ внесень комiсiѣ. Вôнъ противный беззворотнымъ запомогамъ, бо то єсть прямо лишь милостиня и то въ такъ мiнiмальныхъ даткахъ для кождого голодуючого, що и єму не поможе и лишь розстратить ся грôшь краєвый.

Пос. Поповскiй ставивъ внесенє, щобы не означати въ Соймѣ, якъ маєсь роздѣлити субвенцiю, чи на зворотни̂ позички, чи на беззворотни̂ запомоги, а лишити Выдѣлови краєвому, щобы вôнъ за посередництвомъ выдѣлôвъ повѣтовыхъ уживъ тои сумы переважно на безпроцентови̂ позички на засѣвы, выимково лишь на беззворотни̂ запомоги, або на доставленє конечного для селянъ зарôбку. Вôнъ просивъ, щобы Выдѣлъ краєвый приступивъ якъ найскорше до роздѣлу тои сумы, бо потреба єсть нагла. — Пос. Гурикъ жалувавъ ся на пôдносячи̂ ся голосы, мовбы кожда запомога для селяньства була пôдпомаганємъ лѣнивства, або не приносила нѣякого хôсна. Бесѣдникъ прилучивъ ся до внесеня пос. Крамарчика а напоминавъ, що треба помагати селяньству, бо вкôнци не стане того вояка, котрый має боронити край своими грудьми противъ ворога. Рôвножь згадавъ що не лишь захôдни̂ повѣты потребують помочи, але и всхôдни̂ повѣты, якъ на долахъ такъ и въ горахъ, бо и тамъ нарôдъ гине, лишь нема кому про сю нужду розповѣсти.

По промовахъ пос. Романовича и Мидовича ухвалено внесенє комiсiѣ зъ поправками пос. Поповского и резолюцiєю пос. Крамарчика до правительства. (К. б.)

Д о п и с ь.

Зъ Бобрецкого.

(Голодъ. — Выборы до Рады громадскои въ Выбранôвцѣ — Надѣѣ учителѣвъ на полѣпшенє долѣ.)

Ледво чи знайде ся де друга така славна громада, якъ въ мѣсточку Выбранôвцѣ. Люде тутешни̂ дôйшли черезъ темноту, лѣнивство и пiяньство до такого морального и матерiяльного упадку, що голодъ розпаношивъ ся межи ними вже вôдъ давна въ перестрашаючій способъ. Бôльша часть зъ нихъ не має анѣ крышинки хлѣба анѣ бульбы, а навѣть капусты. Всѣ лѣзуть по уха въ довги и щасливый ще той, кому жиды хотять поборгувати, бо трафляють ся и таки̂, що плачуть передъ жидомъ, щобы имъ дати на боргъ ґарнець муки и того не могуть выплакати! А тутъ дѣти дома плачуть ѣсти, та нещасливый батько вертає зъ голыми руками. Чиста розпука! — Щобы зарадити тôй нуждѣ ухвалила рада громадска пôднятп зъ власнои касы позичковои, котрою орудує Выдѣлъ повѣтовый, кôлькасотъ риньскихъ для закупна одного ваґона кукурузы, а навѣть п. Президентъ ґен. Дирекцiѣ австрiйскихъ зелѣзниць при нагодѣ побуту своего въ Выбранôвцѣ обѣцявъ призволити на безплатный перевôзъ сеи кукурузы; однакожь начальникъ громады, Гр. Рурикевичь, не хотѣвъ дати печатки на згадану ухвалу. И не дивота, бо вôнъ має три ґрунты и у него ще теперь молотять збôже а тымчасомъ нарôдъ пухне зъ голоду. Чи не грѣхъ то?

Выбранôвка выбирала въ червпи мин. року нову раду громадску, но що до новои рады выбрано лише 1 жида, а перше ихъ було шѣстьохъ (на 12), то жиды внесли про-

---

— Слухаю.

— Передовсѣмъ мати твоя, а потôмъ ты принялась пôдпирати сироту, котрымъ я тôльки по своѣй воли хочу розпоряджати. Отже кажу тобѣ наперѣдъ, моя Мiсю, що хочу бути и буду паномъ у себе; и прошу тебе: не мѣшай ся ты до моихъ приказôвъ. Якъ я буду поступати и обходитись зъ нимъ, такъ мають и инши̂.

— Чую, але не розумѣю тебе, тату.

— Менѣ здаєсь, що не тяжко мене зрозумѣти.

— Зрозумѣти легко, але вытолкувати собѣ трудно, — додала донька — длячого ты, дорогій тату, хочешь менѣ вôдобрати милу нагоду, прислужитись кому. Я буду послушна, не буду мѣшатись до нѣчого.

То сказавши, Мiся вôдвернула ся и скоро пôшла улицею. Графъ зôставъ самъ оденъ зъ листомъ въ руцѣ, змѣшаный, бо кôлько разôвъ донька зъ нимъ въ той спосôбъ розставала ся, вôнъ мучивъ ся еѣ злымъ настроємъ, а перемучившись, мусѣвъ ѣй вкôнци уступити. Тымъ разомъ хотѣвъ ужити всеи своеи поваги, але не вдалось єму.

Вôнъ передвиджувавъ, що Мiся побѣдить его, якъ звычайно. Однакъ вôнъ чувъ якусь непонятну вôдразу до приѣзджаючого сироты. Выхованє, данє єму въ початкахъ, дразнило его несказано. Сто разôвъ бажавъ зôпхати сю дитину въ давный его станъ, вкôнци и протививъ ся выѣздови Остапа зъ Альфредомъ за границю. Але пôдъ той часъ жива ще жѣнка вымогла на нѣмъ, що приставъ на се. Теперь, коли вже сирота мавъ вернути, ґрафъ чувъ ся неспокôйнымъ и готовивъ ся на сей поворотъ, мовъ на вôйну. Що дня повтарявъ собѣ:

— Зъ того не выйде нѣчо доброго. Я певный, що змию взявъ за пазуху. Нема прикладу, щобы коли що зъ хлопа вышло доброго. Буде то завистне, ненавистне, пôдле.

Вѣсти про талантъ и успѣхъ Остапа въ науцѣ гнѣвали ґрафа.

— Тымъ гôрше, — казавъ вôнъ — бо буде ще небезпечнѣйшій. Вôнъ мабуть має лихе серце, а се при добрôй головѣ доводить далеко.

Ґрафъ вбивъ собѣ въ голову, що Остапъ его ворогъ, чувъ, що ненавидить его, и сподѣвавъ ся, що такъ само й Остапъ буде его ненавидѣти.

Пôсля давнои гадки, ґрафъ не сподѣвавъ ся нѣчого доброго по *хамѣ*, якъ его называвъ Численни̂ примѣры пôдпирали его въ тôмъ пересвѣдченю.

— Кровь — говоривъ вôнъ самъ до себе — добра кровь — добра порода — отсе порука! А зъ пôдлого роду не выйде нѣчого чесного.

Дôйшло до того, що ґрафъ не видѣвши вôдъ давна свого выхованця, лякавъ ся его передвчасно и постановивъ, о скôлько можна, не позволити єму выйти зô стану селяньского, удержувати его въ пониженю, упокореню. Тымъ способомъ думавъ нагнути его, поки часъ. Спустити его зъ очей, годѣ; хто знає, що за думки роять ся въ тôй головѣ! Що стало ся, сего навернути не можна, але треба направити.

Дивный страхъ ґрафа не можна бы нѣчимъ оправдати; але то вже такъ дѣесь, що неразъ чоловѣкъ оденъ до другого зъ якогось перечутя, чи зъ пересуду, чує вôдразу, страхъ; при тôмъ чутю обстає, збôльшує его уявою и вôдтакъ свою выдумку вважає чимсь дѣйстнымъ. Се не разъ такъ лучає ся, а тысячѣ разôвъ; бо очи душѣ людскои сягають о много дальше, якъ очи тѣла; очи душѣ неразъ певнѣйши̂, бо очи тѣла неразъ дивлять ся, а не бачуть.

Якъ ще Альфредъ бувъ за границею, то кôлько разôвъ приходили листы вôдъ него, ґрафъ бувъ неспокôйный не такъ о братанка, якъ о выхованця и шукавъ въ листѣ згадки про него. Вôнъ хотѣвъ конче щось злого довѣдатись про него, щобы мати причину розказати єму вернути домôвъ. Та дарма! Гнѣвавъ ся, що Альфредъ позволивъ єму вчити ся разомъ зъ нимъ, гнѣвавъ ся, що взявъ его зъ собою до Швайцарiѣ, Францiѣ и Англiѣ.

(Дальше буде).

тестъ. Задля деякихъ неформальностей В. ц. к. Намѣстництво приказало перевести новй выборы, котрй въ присутности п. Старосты вôдбули ся цѣлкомъ леґально 10 марця с. р. Но що и теперь выбрано лише одного жида до рады, бо жидôвъ є тутъ мало, то они зновъ внесли протестъ. Той протестъ пôдписали не ино жиды, але и богато христіянъ, а навѣть такй, що ихъ громада выбрала на радныхъ. Можна надѣяти ся, що Высокй Власти не увзглядпять того рекурсу, шкода лише, що дотеперѣшный неладъ ще протягне ся, а найгôрше на тôмъ утерплять голоднй.

Зъ причины загальнои дорожнѣ втиснула ся нужда и до учительскихъ хатъ. Цѣла ихъ надѣя спочиває на помочи Сойму. Дай Боже лише, щобы тая помôчь не прийшла за пôзно, щобы не стало ся пôсля народнои пословицѣ: „Закимъ сонце зôйде... Кобы лишь поки що В. ц. к. Рада шкôльна краєва зволила приказати пôдвластнымъ орґанамъ, щобы выслано учителямъ якъ найборше ремунерацію за надвышку годинъ надобовязковыхъ за I. пôвроче на котре они вже близько два мѣсяцѣ чекають. Бодай тою нагородою уратує ся неодного вôдъ голодовои смерти або матеріяльнои руины, закимъ прийде додатокъ дорожняный.

Перегядъ політичный.

Міністеръ справедливости, ґр. Шенборнъ, выѣхавъ до Праги.

Въ тирольскôмъ соймѣ явило ся вчера чотирохъ послôвъ италіяньскихъ зъ полудневого Тиролю и зложили приречене посольске.

Зъ Черновець доносять, що міністерство рôльництва знесло вырокъ дисциплінарный на бар Мустацу и приймило єго резиґнацію зô службы.

Зъ Парижа доносять, що дирекція уряду мытового дôстала письмо зъ погрозою, що всѣ будынки мытовй будуть высадженй у воздухъ, бо мыта тому виннй, що нарôдъ зубожѣвъ. Рада міністрôвъ займала ся вчера справою послѣдныхъ замахôвъ дінамітовыхъ а Президентъ міністрôвъ Любе конферувавъ зъ міністромъ справедливости и зъ префектами поліцїѣ. Зъ Парижа выѣхало доси 30 процентъ людей зъ обавы передъ замахами.

Зачувати, що нинѣ має ся появити въ урядовôй ґазетѣ санкціонованый законъ о резиґнаціи короля Милана.

Новинки.

Львôвъ дня 18 (30) марта.

— **Громадѣ Черемховъ** въ повѣтѣ коломыйскôмъ удѣлявъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Конкурсы**. Громада мѣста Скалы надъ Збручемъ оголошує конкурсъ на посаду мѣского лѣкаря въ платнею 300 зр. и въ речинцемъ до кôнця цвѣтня. — Ц. к. дирекція почтъ и телеґрафôвъ розписує конкурсъ на посаду конюшого при урядѣ почтовôмъ въ Самборѣ.

— **Дорожняни додатки**. Рада мѣста Николаєва, увзглядняючи тяжке положенє матеріяльне учительства супроти сегорôчнои дорожнѣ, ухвалила дня 27 с. м. дати учителямъ своєѣ громады 20 прц. додатку вôдъ побиранои платнѣ, яко додатокъ дорожняный.

— **Пращане урядника**. Старшого инспектора податкового въ Бялôй, п. Заячкôвского, перенесеного на начальника адміністраціѣ податковои до Львова, пращала въ читальни въ Бялôй цѣла майже польска интеліґенція тамошна вечерницями, уляджеными въ єго честь дня 17 марта. Дня 19 марта, коли п. Заячкôвскій выѣздивъ въ Бялои, провели єго численнй знакомй и приятелѣ до Дзєдзіца на стацію зелѣзничу де въ честь єго вôдбувъ ся ще спôльный обѣдъ.

— **Еміґрація**. Въ послѣдныхъ 4 дняхъ придержала краковска поліція 33 особы, що выбирались до Америки, а именно: 8 зъ повѣту ланцутского, 8 зъ ропчицкого, 2 зъ пильзненьского, 1 зъ кольбушôвского, 6 зъ горлицкого, 3 зъ дрогобицкого, 2 зъ ряшѣвского, 3 зъ Угорщины; сй послѣднй мали чужй паспорты.

— **Змѣна властителѣвъ**. Маєтности Добросинъ и Пилы въ повѣтѣ жовкôвскôмъ вôдкупивъ давнѣйшій властитель п. Иванъ Урбаньскій вôдъ п. Юлія Наглика.

— **Огнѣ**. До львôвского Przeglądu пишуть: Дня 25 с. м. около 2-ои год. въ ночи повставъ огонь въ Новôмъ Мартиновѣ коло Букачовець. Огонь бувъ мабуть пôдложеный, бо повставъ рôвночасно въ двохъ мѣсцяхъ. Згорѣло до тла 8 господарскихъ загородъ, а 11 родинъ остало безъ даху и хлѣба. Въ огни згорѣла одному господарови корова зъ телятемъ, иншимъ погорѣвъ готовый матеріялъ будôвельный. Огонь зльокалізовала служба двôрска ґр. Клима Дѣдушицкого, котра перша прибула зъ сикавкою до огню и якъ бы не енерґічный ратунокъ то цѣле село булобъ легко пôшло зъ дымомъ. Шкода выносить до 8.000 зр. а убезпечена була около 1.300 зр. Бѣдий погорѣлцѣ благають о помôчь и просять надсылати датки до гр. кат. або римо-кат. урядôвъ парохіяльныхъ въ Мартиновѣ новôмъ, почта въ мѣсци.

— **Пошести**. На Буковинѣ, въ сторожинецкôмъ повѣтѣ, въ мѣсцевостяхъ Калиновцяхъ и Становцяхъ проявивъ ся плямистый тифъ.

— **Для ковалѣвъ**. Якійсь Буртонъ въ Бостонѣ зробивъ вôдкрытє, котре може спровадити великій переворотъ въ ковальствѣ. Вôнъ приспособивъ електричнôсть до послуги въ кузни. При помочи вôдповѣднои машинеріѣ може въ однôй хвилинцѣ розжарити зелѣзо ажь до бѣлого або навѣть стопити. Машинерія улаžжена такъ, що якого тепла потрѣбно таке можна добути и на такъ довго, якъ довго потрѣбно. Пробы вже выказали, що въ протягу 22 секундъ розжаривъ Буртонъ кусень стали на 3/8 цаля грубои такъ, що ажь капало зъ ковала.

— **Борба зъ дикомъ**. Въ Ожомли, повѣту яворôвского, напавъ дня 24 с. м. въ лѣсѣ величезный, хочь дуже худый, дикъ на мѣсцевого управителя двôрского. Се дѣялось рано, а управитель мавъ при собѣ лише паличку. Запѣненый дикъ скочивъ до управителя, але сей скочивъ въ бôкъ, въ молодый зарôстъ гущавины лѣснои, ударивши рôвночасно дика въ бôкъ. Дикъ пустивъ ся за нимъ въ гущавину, выриваючи и ломаючи молоду деревину и тутъ кинувъ ся другій разъ на управителя. Зъ надлюдскою майже силою удало ся управителеви вырвати берѣзку, около 3 цалѣ грубу и нею ударивъ дика кôлька разôвъ по лобѣ. Та се не богато помогло, хочь зъ пащеки дика ляла ся кровь. Дикъ наскочивъ третій разъ и то зъ цѣлою злѣостію. Управитель зновъ выратувавъ ся тымъ, що скочивъ въ бôкъ въ гущавину а дика потягнувъ зъ цѣлои силы березою по хребтѣ и се помогло. Дикъ прикучнувъ до землѣ и потягнувъ заднй ноги, тай вже й не нападавъ.

— **Крадѣжь**. Оногды оставивъ селянинъ Микола Квиттюкъ за жовкôвскою рогаткою свои конѣ зъ возомъ а самъ пôшовъ до мѣста за орудками. Пôдчасъ єго неприсутности заопѣкувавъ ся щиро єго худôбкою селянинъ Матвѣй Пешко, хотѣвши осироченымъ хвилево конямъ стати за господаря и розумѣє ся, правнымъ властителемъ та почавъ зъ ними хутгѣй утѣкати. Штука не удала ся. Пешка прихоплено на Галицкôй площади и конѣ вернули первѣстному властителеви а Пешка вôддали до арешту.

— **Сонѣчный ударъ въ мартѣ**. Оногды у Львовѣ було 25° тепла. На пробнôмъ марши 80 полку пѣхоты (золочѣвского) зô Львова до Зимнои Воды и зъ поворотомъ упавъ передъ полуднемъ оденъ воякъ рядовый раженый ударомъ сонѣчнымъ. Безпритомного вôдвезено до шпиталю, де номимо запопадливого старання до вечера ще не вернувъ до притомности.

✝ Посмертнй вѣсти.

Иванъ Лужницкій емеритов. комісарь фінансовои сторожи померъ 27 марта въ Перемышли въ 84 роцѣ житя. — Вѣчна єму память!

Анна зъ Омайсовъ Чапельска вдова по священнику померла дня 28 марта въ Путятинцяхъ въ 74-ôмъ роцѣ житя. — Вѣчна ѣй память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 30 марта. Австро-сербскй переговоры торговельнй дôйшли вчера вже до першого читаня тарифы мытовои.

Парижь 30 марта. Поліція єсть вже на слѣдѣ Равашоля. Всѣхъ майже єго товаришѣвъ вже арештовано. — Парискій архієпіскопъ заказавъ вести диспуты въ церквахъ.

Лондонъ 30 марта. Анґлійскй консуляты въ Россіи дôстали наказъ остерѣгати россійскихъ еміґрантôвъ передъ еміґраціею до Анґліѣ.

Петербургъ 30 марта. Міністеръ Ґірсъ занедужавъ небезпечно.

Курсъ львôвскій

зъ дня 30 марта 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	324	—	327	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнй за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	60	101	30
„ „ 5% выльос. зъ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краєв 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнй за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	57	—	60	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	55	—	58	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	93	20	93	90
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. зъ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	—	23	—
„ Станіслава	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	40	17	40
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	11	90
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	53	5	63
Рубель паперовый	1	18½	1	20½
100 марокъ нѣмецкихъ	57	80	58	40

Надôслане.

Подяка.

Не умолима смерть забрала намъ дня 16 марта с. р. нашу найдорожшу дитину Юзунтуньку въ 6 веснѣ житя. Наше горе лишь той въ силѣ оцѣнити то такъ якъ мы стоявъ безрадный надъ конаючою дитиною, та дививъ ся на єѣ тяжку муку та на борбу зъ смертію, въ котрôй улягла. — Въ тôмъ горю було для насъ правдивою и одинокою вôдрадою спôвчутє, яке заявила намъ Впр. Отцѣ духовнй та парохіяне, взявшй участь въ похоронѣ, а котрымъ за сю христіяньску прислугу заявляемо прилюдно сердечну подяку. Именно дякуємо: Найдорожшимъ нашимъ родичамъ зъ Медведовець, Всч. о. Клосевичови зъ Гнильча, О. Димитрію Гузарови зъ Завалова, о. Юліянови Дрогомирецкому зъ Яргорова, о. Льонґінови Балицкому зъ Товстобабъ, кс. Баарови, лат. пар. зъ Марковы и кс. Гольчевскому лат. пар. зъ Товстобабъ, котрй мимо злои дороги прибули, щобы взяти участь въ тôмъ сумнôмъ походѣ. Не менше дякуємо Ч. господареви Метанчукови котрый на першій нашь зазывъ не отягавъ ся середъ ночи поѣхати по лѣкаря а вôдтакъ пôдчасъ похорону пôднявъ ся удержати порядокъ въ процесіи, — дальше Ч. Ант. Гладкому господареви и старшому братови церковному, котрый занявъ ся щиро спорядженємъ гроба; ч. Петрови Швидкому, котрый хоральнымъ спѣвомъ причинивъ ся до звеличеня сего сумного обряда, вкôнци цѣлому Братству церковному и всѣмъ, котрй взяли участь въ тôмъ сумнôмъ походѣ. — Всѣмъ Вамъ Впов. Панъ-Отцѣ, Панѣ и Панове мы не въ силѣ вôдвдячитись, Господь Богъ нехай Вамъ стократно за Ваше намъ заявлене спôвчутє заплатить.

Маркова 19 марта 1892.

Евгенія зъ Коржиньскихъ и о. Михаилъ Винницкій, родичѣ; *Олена*, сестра и *Омелянъ* братъ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнî“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ también для „Ґазеты Львôвскои“ припимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнî“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимî плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Wilhelm Mühle, Temesvár

Торговля насѣня, цвѣтôвъ и ростинъ

Городництво для штуки и торговлѣ,

Велика розсылка для краѣвъ своихъ и заграничныхъ

а именно для Галичины и Буковины

I. Насѣня. Лишень найлѣпшî и выпробованî роды ярины, цвѣтôвъ и для господарки. — Угорски делікатесъ-мельоны, найлѣпшî на континентѣ.

II. Ростины и цвѣты. Широка управа въ 22 оранжеріяхъ и бôльше якъ 1000 грядокъ инспектовыхъ.

III. Рожѣ добôрныхъ родôвъ I. якости, высокî и низькî (особливости.)

IV. Цибульки и бульбанки цвѣтôвъ найлѣпшихъ и найгарнѣйшихъ родôвъ.

V. Всякî артикулы огородництва, особливо **шпараґи, картофлѣ, ростины спинаючî ся** и **до оздобы, дерева до прикрасы** и **овочевî,** и пр.

VI. Прегарнѣ укладѣ зъ цвѣтôвъ въ наймоднѣйшôмъ стилю.

Цѣнники франко и даромъ.

Найвысшî вôдзначеня

а се „Золотый хрестъ заслуги въ короною“, Протекторъ-Медаль Архикнязя Іосифа, — 2 великî Діпльомы Будапешту и Темешвару, — 3 медалѣ державнî I. класы, — 42 золотыхъ, срѣбныхъ и бронзовыхъ медалѣвъ, Діпльомôвъ и пр. и пр. 51

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовî и господарскî обявы обширно и предметово.** Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы якî на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рочна предплата за 52 богатыхъ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВЫ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

...накладомъ В. И. Вебера